

Noaptea sosește-n calești

Flavius

Dragostea iese-n cale printr-o întâmplare,
îți cade pe ochi ca o perdea
prin care nu se vede nimic
și orbecăi cu plăcere prin labirintul ei.

Copil naiv împart dorințele cu tine,
le înfășor pe gâtul subțire,
îți rup din amiaza pieptului căldura
și adorm sub pleoapele căzute
fără vedere lăsându-te.

Porumbeii fac din piețe un loc de adunare și plimbare pe jos
la fel ca și bunicii cu nepoții
ce le oferă firimituri și admirație.

Timpul fuge-n statui și rămâne cu noduri în gât,
cu o funie trage asfințitul aproape,
noaptea sosește-n calești
trase pe marginea orizontului roșu-portocaliu
ca fructul de mangosten.

Tu privești cu inima cât o sămânță
scăpată din vedere
și nimeni nu observă misterul
de care ne apropiem flămânzi ori sătui.